

«Η κουμπαριά, είναι η φιλία που έγινε συγγένεια και αξίζει πολλά!»

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Συνήθως, οι κουμπάροι μας ο καλύτεροι μας μας φίλοι. Ο άνθρωποι που εμπιστευόμαστε και είναι δίπλα μας όταν γελάμε, όταν κλαίμε, όταν ξεπερνάμε εμπόδια ή όταν γυρίζουμε στη σελίδα στη ζωή μας.

Με λίγα λόγια, όπως λέει και το παρακάτω κείμενο, οι κουμπάροι μας είναι οι φίλοι που επιλέξαμε για οικογένεια και με την κουμπαριά τους κάναμε και επίσημα συγγενείς!

«Υπάρχει ένα ιδιότυπο είδος συγγένειας που συνδέει τους ανθρώπους. Δεν είναι δεσμός εξ' αίματος, ούτε εξ' αγχιστείας. Είναι μια σχέση μυστήρια, γιατί γεννήθηκε μέσα από μυστήρια, γάμους και βαπτίσεις. Μα και βέβαια για την κουμπαριά μιλάω. Γιατί κάποιος τέλος πάντων πρέπει να γράψει γι' αυτήν, μια και δεν υπάρχει παγκόσμια ημέρα κουμπάρων, όπως υπάρχει για τόσες άλλες ιδιότητες των ανθρώπινων σχέσεων.

Και θα ήταν πολύ αστείο να υπήρχε. Γιατί η λέξη είναι από μόνη της αστεία, ηχητικά ακαλαίσθητη - προερχόμενη από το λατινικό compare- αλλά ταυτόχρονα σου γεμίζει και το στόμα. Εκτός, όμως, από τη λέξη, αστεία είναι και η όλη φάση.

Γιατί η κουμπαριά είναι μία σχέση που ξεχειλίζει χαρά. Είναι η επισφράγιση μιας δυνατής φιλίας, η επιβράβευση των αξέχαστων στιγμών, η πιο τιμητική εκδήλωση αγάπης και εμπιστοσύνης.

Πόσο τιμητικό, αλήθεια, να προτείνεις σε κάποιον να συμμετέχει τόσο ενεργητικά στην ένωσή σου με το άλλο σου μισό, στο νέο ξεκίνημα της ζωής σου, τότε που σταματάς να ζεις σα μονάδα και εφεξής τα βιώνεις όλα σαν ενότητα. Πόσο συγκινητικό να του ζητάς να γίνει ανάδοχος του παιδιού σου, να γίνει αυτός πνευματικός πατέρας, καθώς η ζωή ανοίγεται μπροστά του.

Η κουμπαριά, όσο αστεία κι αν είναι σαν λέξη, είναι εξίσου και τόσο ισχυρή. Διότι από τελέσεως του μυστηρίου και εντεύθεν, καταργούνται τα μικρά ονόματα και οι λοιπές προσφωνήσεις και υιοθετείται το εκφερόμενο με στεντόρεια φωνή

“κουμπάρε”, που υπερισχύει κάθε άλλης ιδιότητας.

Γιατί εκτός από τους κουμπάρους- φίλους, τους κουμπάρους- συναδέλφους υπάρχουν και οι κουμπάροι- ξαδέρφια, οι κουμπάροι- θείοι που πλέον λογίζονται πρωτίστως ως κουμπάροι και δευτερευόντως ως ξαδέρφια και θείοι.

Το ξέρουν καλά οι συρμοί του μετρό, οι διάδρομοι της Ευελπίδων, οι δρόμοι της γειτονιάς όταν σε τυχαίο ή προγραμματισμένο συναπάντημα αλληλοφωναζόμαστε “κουμπαρούλη”- “κουμπαρούλα” και μες στην τρελή χαρά- παραφωνία στη γενική μιζέρια- ασπαζόμαστε και λέμε τα νέα μας. Είναι κι αυτά τα χωρατά, που ο λαός χρεώνει στον κουμπάρο και την κουμπάρα, και οπωσδήποτε δημιουργούν το έθιμο να βρισκόμαστε τουλάχιστον δυο φορές την εβδομάδα.

Ξέρω ότι πολλές κουμπαριές έχουν προκύψει από άλλες αιτίες: κάποια εμπορική συνεργασία, κάποια πολιτική σκοπιμότητα, δημόσιες σχέσεις, συμφέρον, συναλλαγή. Αυτές οι νοοτροπίες ανήκουν ως επί το πλείστον στο παρελθόν. Η γενιά μας στο πρόσωπο του κουμπάρου βλέπει τον καλύτερο φίλο, κατά την απόδοση του πολύ πετυχημένου αμερικάνικου best man.

Είναι η παρέα που είμαστε μαζί χειμώνα καλοκαίρι. Στους μεσημεριανούς καφέδες, στις παραλίες, στα τριήμερα και στις διακοπές ανά την επικράτεια, στους τελικούς της euurovision, στις ατελείωτες βραδιές mundial με πίτσα, μπίρες και μπόλικο κουτσομπολιό.

Είναι οι κουμπάροι αυτοί που θα αναλάβουν να σε αναστηλώσουν όταν είσαι στα πατώματα. Όπως όλα τα γραφόμενα, έτσι και τούτο δω είναι βιωματικό. Και είναι μεγάλη ευλογία να έχεις κουμπάρους όπως αυτούς που εξυμνώ. Η κουμπαριά είναι δεσμός ισόβιος, κι όπως λέμε εμείς στην τρελοπαρεά

Άντρα αλλάζουμε... Γυναίκα αλλάζουμε..... Κουμπάρο δεν αλλάζουμε...!!!!»

Ανθή Γεώργα

Πηγή: loveletters.gr, mama365.gr